

Ha a pókok bemásznak a házba, nem számíthatsz hosszú nyárra

Megrándultam és felriadtam: egy pillanatra tényleg elaludtam, ami ebben a hidegben halálos is lehetett volna. A közelben felnyivákolt egy macskabagoly. Valami régi babona szerint ez halált jelent. Igyekeztem elhessegetni a gondolatot, de nem hagyott nyugodni. Végül is nemrég a halállal találkoztam.

És most a nyomomban van, követ, mert láttam valamit, amit nem szabadott volna látnom.

Mint beavatottat, mint a bűntársukat akarnak megölni. Túl sokáig éltem együtt velük, ismerem a titkaikat és a teljesen eltorzult világképüket, amelyben nincs helye az árulóknak, őket el kell tüntetni a föld színéről. Aki szembeszáll velük, az szerintük megszolgált a halált. Ezt a veszélyt alábecsültem, mert bebeszéltem magamnak, hogy biztonságban vagyok, sőt közékük tartozom.

A következő napokban szürke volt az ég, hófelhők borították, melyek óriási vándormadarakként húztak el fölöttünk. A hőmérséklet csaknem fagypontig süllyedt. Immár három napja laktam az udvarházban. Befogadtak maguk közé, családtagnak éreztem magam. Együtt étkeztünk, sokat nevtünk és beszélgettünk.

Gunter még mindig meglehetősen barátságos volt velem. De Konradot a legkevésbé sem zavarta, hogy nem teljesen felhőtlen a kapcsolatom a testvéremmel. Egyik este, vacsora után odalépett hozzám:

– Gyere, mutatok valamit.

Lementünk a pincébe, amelynek különféle elágazásai és kisebb-nagyobb folyosói elterpeszkedtek az egész ház alatt. Konrad az egyik szűk kis kamrában belekotort a lomokba, és egy kis faládikát húzott elő. Amikor kinyitotta, a lámpafényben számtalan rézhüvely csillogott. Elcsodálkoztam, hogy ezek szerint az ikrek már ki is fényesítették a patronokat.

– De hát ez baromi sok – mondtam.

Konrad lelkesen bólogatott.

– És ez még csak a kezdet. Még többet fogunk összegyűjteni. És akkor aztán...

– És aztán? Mi lesz? – tudakoltam.

Csodálkozva nézett rám, mintha tudnom kellene, mire készülnek.

– Akkor aztán lesz egy szép nagy robbanás – mondta, és hátra vágott. – Legközelebb gyere velünk, legjobb, ha már holnap reggel.

– Meglátom – tértem ki a válasz elől.

Másnap az ablakomból láttam, ahogy az ikrek a mezőn át a reptér felé baktatnak. Velük volt Muki is, vidáman ugatott és ugrált Gunter előtt, aki egy kiadós rúgással jutalmazta. Valószínűleg Reinhold kérte meg őket, hogy vigyék megint magukkal és próbálják némileg beidomítani a kutyát. Reinhold képtelen volt feladni ezt a tervét. Felnevettem, amikor elképzelttem, milyen arcot vágtak a fiúk, amikor megtudták, hogy kénytelenek lesznek magukkal cipelni a Mukit. Tudtam, hogy a hátuk közepére kívánják, de Reinhold nem ismert ellentmondást. Mindig feltűnt, mennyire hallgatnak rá az udvarházban. Mindenekelőtt az ikrek. Szinte csüngtek a szavain, és papagájként ismételték mindent, amit mondott. Olykor meglehetősen durva hangon hajszolta őket. De másoknak is követniük kellett az utasításait, különben könnyen elvesztette a türelmét, és dühbe gurult. Velem viszont mindig olyan barátságos volt, mintha a saját fia lennék. Néha még azt is elképzelttem, hogy Reinhold az apám. Régebben gyakran fantáziáltam arról, hogy az igazi apám valahogy túlélte a balesetet, de elveszítette az emlékezetét, és mindenfelé tévelygett, nem tudva, ki is ő voltaképpen. És hogy aztán valamikor egy-

szerre csak felbukkan, mert hirtelen eszébe jut, hogy volt valahol egy fia. Reinholdot nagyon is el tudtam volna képzelni az apámnak, de Hartmutot már nem. Mert ő volt a háttérben álló ember, a visszahúzódó, aki sosem mosolygott, sosem számított hangadónak, és akit a fiai a legkevésbé sem vettek komolyan.

Amikor másnap hazajöttem a suliból, észrevettem, hogy kaptam egy e-mailt Wotantól. Vajon mit akarhat, gondoltam, miközben megnyitottam a levelet. Eszembe jutott Renée, és valahogy hülyén éreztem magam.

Tárgy: Jaj annak, aki gyenge

*Kedves Bajtársam,
és hogy én nem vagyok gyenge, arról biztosíthatlak. A fenti idézet a mi mindannyiunk örök Führerétől származik, aki ezt a mondatot szegezte szembe ellenfeleivel, akik a végén meg is érezték az erejét. Mert ő a tettek embere volt, ő, a mi fénylő csillagunk. Vajon te is a tettek embere vagy, vagy csupán egy falevél, melyet kénye-kedve szerint kerget és űz a szél?*

Normál esetben nekem ellenfeleim vannak, nem pedig áldozataim, de veled kivételt teszek.

Nem ragyog dicsfény fölötted, bár most nyilván teljes értékű férfinak látod magad.

De férfiként viselned kell a felelősséget is. Ez esetben egy galád árulásért.

Pár bajtársam egyébként pár nem szép dolgot művelt Renée-vel. Aki amúgy üdvözetét küldi, már amennyire a szétcsapott szájával ezt képes volt értésemre adni.

Feltételezem, most bűnösnek érzed magad, és megbántad a dolgot. De ez a továbbiakban nemigen számít.

Ellenségnek lenni, ez erős véralkatot feltételez, mondta Nietzsche. Te vajon erős véralkatú férfi vagy?

Wotan

P.s. Isten, aki teremtette a kardot, azt akarná, hogy az övét szolgáljuk.

Azonnal hívtam Renée mobilját, de csak a hangposta jelentkezett. Hívj rögtön, ha hallod ezt az üzenetet, mondtam a rögzítőre.

Pár perc múlva jött egy SMS: Hagyjál békén.

Visszaírtam, és megkérdeztem, hogy van, mire ez jött:

Mesésen! A jövőben egy kicsit bicegni fogok, és a szokásosnál gyakrabban kell fogászhoz mennem, de hát mit számít ez?

Kisvártatva jött egy másik SMS: Kiszállok a buliból. SEMMILYEN KAPCSOLATOT NEM AKAROK VELED!

Letettem a telefont. Hirtelen eszembe jutott, hogy elmegyek Berlinbe, és meglátogatom Renée-t, de mi értelme lett volna ennek? Történt, ami történt, többet én nem tehetek. És ha kiszállt a mozgalomból, annál jobb. Jobb, ha nem csinálok több gondot magamnak. Wotan elég beteges alak.

Elhatároztam, hogy este beszélek erről az ikrekkel. Ekkor kopogtak, én meg gyorsan bezártam Wotan mailjét. Freya állt az ajtóban.

– Csak nem valami tiltott oldalakon keresgélsz? – kérdezte.

– Ugyan már! – feleltem gyorsan.

– Nincs kedved egy kis sétához?

Kedvem ugyan nem volt, de Freya elég szívósnak bizonyult, ezért beleegyeztem.

– Jó, tegyünk egy kört.

Összekaptuk magunkat, és elindultunk. Amikor látótávolságon kívül kerültünk, levette a jobb kesztyűjét és felhúzta a bal kezemre, mielőtt kézen fogott volna. Némán ballagtunk tovább, aztán Freya megszólalt:

– Eláruljak neked egy titkot? – De még kicsit mórikálta magát, mire kinyögte: – De senkinek sem mondhatod el. Mindenekelőtt az ikreknek nem.

Megígértem, de ez nem volt elég neki, szóval esküre emeltem a kezem.

Freya ekkor körülpislantott, mintha attól rettegne, hogy valaki meghallja, amit mond.

– Az ikrek anyja nem is halt meg – susogta hal-
kan.

Meghökkenem:

– Ezt most hogy érted?

– Ahogy mondom – mondta Freya. – Nem halt meg. Hanem elhagyta Hartmutot és az ikreket. Más életre vágyott. – Megrázkódott, mintha undorodna valamitől. – Azt mondta, hogy már nem tudja Reinholdot elviselni, és hogy nem akar hallani többet a nemzeti érzelmű dolgokról. És aztán arra akarta rávenni Hartmutot, amúgy Karin a neve – hadarta –, hogy kopjon le tőle meg az ikrektől. És amikor Hartmut nem akarta ezt, ő lépett le.

Nem válaszoltam, mire Freya tovább locsogott, de ekkor már élesebb hangon.

– Mielőtt lelépett, volt köztük egy óriási vita, és anyu azt mesélte, hogy Karin búcsúzóul ezt mondta: „A német nép kinyalhatja a seggem!” El tudod ezt képzelni?! – Freya rémültnek tűnt, és megszorította a kezem. – Most Oldenburgban él, van egy új családja – fecsegett tovább. – Néha ír az ikreknek, de azok tudni se akarnak róla, és ezért mondják mindenkinek, hogy meghalt az anyjuk. Amit én a magam részéről helyesnek tartok. Ez a nő nem érdemel mást.

Meg se tudtam nyikkanni. Szóval az ikreknek van egy anyjuk, akit megtagadtak. Freya diadalittas pillantást vetett rám.

– Nézd már, vadlibák! – kiáltotta hirtelen, és az égre mutatott. Egy csapat V-alakban húzott el feletünk. – De kicsit későn kezdik a vonulást. Remélem, még időben odaérnek.

– Biztosan – erősítettem meg, de gondolatban máshol jártam. Hogyan szégyellheti az ember a saját anyját? – tettem fel magamnak a kérdést. Mi a gond az ikrekkel? Egyre világosabban láttam, mennyire kevésbé ismerem őket. Sorozatban tárultak fel a személyiségük olyan új oldalai, amelyek taszítottak.

Freya mondott valamit, de nem figyeltem oda, csak motyogtam egyetértően. Aztán éreztem, hogy ajka a számra tapad, és jó ideig csókolóztunk.

– A szüleim, de az ikrek sem tudhatnak erről – figyelmeztetett lélekszakadva. – Ez a mi titkunk.

– Persze – mondtam, és megszorítottam a kezét.

– És neked nincs semmi mondanivalód? – kérdezte, miközben futólag utána nézett egy vadlibának, aki nyilvánvalóan elvesztette a kapcsolatot a csapattal. Egymás szemébe néztünk, és ebben a pillanatban Freya az anyjára emlékeztetett, aki ugyanezzel az átható pillantásával kényszerített térdre, és ekkor rádöbrentem, hogy Uta elárulta a lányának, hogy mi volt Renée-vel Berlinben.

– Emlékszel? Csak annyit mondok: Berlin.

Köntörfalaztam egy kicsit, de végül meséltem valamit Renée-ről, persze pár részletet azért elhallgat-

tam. Úgy éreztem, elárulom Renée-t. Freya egy ideig bizalmatlanul méregetett, aztán megint megfogta a kezem, és feltette a kérdést: – De ugye tudod, hogy nincs ez rendben így?

Bólintottam, mint egy kisiskolás, akit rajtakaptak, hogy a padtársa füzetéből puskázza a dolgozatot.

– Csinos?

– Hát... Elmegy... – dadogtam.

– Csinosabb, mint én?

Most már nyakig ültem a csapdában.

– Neem... dehogy... – makogtam, és szerettem volna más irányba terelni a beszélgetést.

De Freyát nem lehetett ilyen könnyen lerázni.

– Beleszerettél?

– Nem, nem – mondtam, és ez most igaz is volt.

– Megbocsátok neked – mondta Freya, és egy pillanatra elfogott a boldogság, mert azt hittem, szerelmes vagyok belé. De aztán rájöttem, hogy ez semmiképpen sem igaz. Tény, hogy nagyon édes kislány, de sohasem szeretnék bele olyanba, akinek semmi humorérzéke, ráadásul rettenetes a zenei ízlése.

• • •